

Жив чоловік. Спокійно, ненужденно,  
Любив кіно. Здоров'я й час беріг.  
Аж тут – Любов. Некликана, неждана,  
Прийшла – і стала мовчки на поріг.

"Ви хто?– спитав здивовано.– І звідки?  
Я щось не пригадаю – ви чия?  
А може, ви до нашої сусідки?"  
Вона сказала: "Я – любов твоя".

"О так, Любов! Це з ЖЕКу, про квартплату,  
Так в мене все, як кажуть, будь здоров,  
Я навіть книжку можу показати..."  
Вона сказала: "Я – твоя любов".

"Любов... Стривайте, як я міг забути!  
Микола ж це... Надумався, чи як,  
Мені боржок давненький повернути?.."   
Вона сказала: "Я – любов твоя".

Він довго думав – родичка, землячка?  
Чи, може, в школі разом, чи в садку?..  
І взагалі – якась вона дивачка,  
Хтось підіслав настирливу таку...

"Ні, вибачайте. Щось не пригадаю..."  
І він швиденько двері зачинив...  
...А що було по тому, я не знаю.  
Жив чоловік. Спокійно, гарно жив.